

Exoterična pisma.

Pismo XVIII.

Ljubljana, v januarju 1924

Renatus.

Kako najdemo svoj duševni mir.

Signatura današnjega časa je nervoznost. Vsakdo jo čuti, vsakdo jo pozna, kakor posledico neugnanega trepenjenja na materialnem užitku. Če in dan živimo na kasluhkom, na vse drugo pa nimamo časa. Strah, nimam časa je navadna oprostitev, ki odpira vse, kar je resnično dobrega. Na uspehi v trgovini, v službi in v družinskem življenju se pehajo in prepirajo mladi in stari, moški in ženske. Vsako zanimanje, vsako delo, mora takoj donosati materialne koristi, drugače se smatra za ničevno, tistega, katerega vse je nepojmljivo za vsakdanjere, pa jaunost ironizira in razsmehuje.

Signatura današnjega časa je nervozna.

Kljub temu pa je nekoliko ljudi, ki to beganje
človeštva ne smatrajo za vse. Nekoliko jih je,
v katerih srcih včasih razveni tih opomin, da
je vse to stremljenje le igra enodnevnik muck,
da so družabni uspehi, uradna napredovanja in
trgovske račve le pene nad talmunom, nevročne
tistega lovljenja, tiste ljubosumnosti in skrbi,
ki jih donosajo s seboj. O, le poslušajte ta opomin,
saj ga je lahko razumeti in slišati, ker se v
rahločutnih srcih oglašča pogostoma. Etko se ne
oglasi po dnevu, ga čujemo v temni noči, ko
nam za hip razije blesček žarok ter se potem
zopet zgubi v skrivnostni večnosti. Ticer pa, ali
moramo biti res vedno odvisni od minljivosti
in ničevega? Etli moramo res vedno igrati
klaverno ulogo v drami življenja? Etli v sredi
hrumenja in šumenja ne moremo najti miru?...
Da, mi moremo! In to je globoka modrost, je
odgovor prirode, katero smo vprašali v svoji raz-
mišljenosti, je - teorofija.

Človek je neumrjovč bitje, oblično
v meso, ki je pržljeno z željami in s strastmi.
Čevdrljiva ver verč neumrjovč dušo z umrjovčim

telesom. Gorje pa ubogi duši, če čuti le v umirjo-
čim, če jo trpinčijo strasti in želje, upi in bojaz-
ni, če omahuje v pohlepu na užitek. Taka
duša ne pozna vladarja, ki nad njo kraljuje
v pesnem, nestrastvenem pokoju, ne pozna svoj
pravi - Sam.

V telesu je lahko vihar, pri njem je
tišina, je kralj miru. Sam je večer, neminljiv.
Če rimeni se na pojave čutnega sveta, ter uva-
rjuje samo to, kar je njemu enako, večno, čiste-
tokrat so na njegovem potovanju iz večnosti v
večnost šla mimo njega življenje in smrt, veselje
in žalost. V nedotaknjencem, nestrastvenem poko-
ju vidi in sliši mimo šumeti deroče valove živ-
ljenja. Čtko so viharji radeli dušo, mu je to enak,
da je vrnemirjena harmonija. Ból in razočra-
ranje duše sta mu merilo na kakovost in mno-
žino njenega odhrama. Samo po trpljenju se
namreč duša očisti toliko, da je sprejemna
na opomine pravega Sam.

V trpljenju tiči skrivnost, da svoj
Sam računamo kot samostojno bitje, ne kot naše
telo. V odrekanju uživanja ga najdemo čka.

vadno se čutimo enotni s svojimi čuti, s svojimi
mislimi, s svojimi strastmi in željami. Smatra-
mo se za telo, ki pa je le runanja pojav, s
katero deluje naš Sam, je le ogledalo s katerim
prejema utise. En kakor daleč je nebo od zemlje,
tako daleč so razburjenja, občutljivost je
in bol od miru in tišine.

Bratje in sestre ne iščite v sebi sa-
tana, ampak svoj pravi Sam, ki je del Boga.
Glejte, kakor gleda ta; mislite, kakor misli.
Prenašajte nevšečnosti mirno in udano ter o-
nite dobro voljo v vseh slučajih življenja. Ne
metajte in ne poželite ničesar, kar povzroča
bol ali veselje. V tem boste napredovali kora-
koma in opazili da marsikaj zginja, kar vam
je prej povzročalo zlo.

Dalje bodite zmerni v jedi in pijani-
tu se privadite potrpljenju. Vedno se ravadajte
da niste minljivi, ampak večni, zato vas ne
dejava dogodki vsakdanjosti. K'pastom spornan-
si pa ne pridobivate samo notranjega miru,
ampak tudi močnost. Bodar runanost mola
in govori vašo neumnost, vzbudite v sebi

temočnost, da svojo okolico vedno neprestano, no-
molijo vse želje, ki so vam napolnjevale srca, le-
da postanele modri. Pogled človeka, ki ne doseže
notranjega miru, pa je rasenečen in razseplen.

Či navaden sem v zelo drobnih
obrisih pokazal stero, vodečo v kraj miru. Pokazal
sem vam pot, ki vodi iz Doline solz na Goro spoz-
nanja. Strma je stera in utrudljiva je pot, vendar
ne plašite se in pojdite. Le vedno naprej, k cilju!

A. L.

Čsveti naci.

Jasna luna na oknetju sera,
lye k lede žarke skozi okno
v soto razpuščenega zemljana,
ki na postelji otupno kliče
svojo neperabljeno družico.

Či je več, odšla je v carstvo smrti,
v carstvo, o katerem govorijo,
da iz njega nikoli ni vrnitve. —

„Ljuba hura! radosten vadihuj,
kaj se sama nič ne dolgočasíš?
Draga! kaj ne krepeniš v vso silo,
da se vrneš v tiko domovanje,
kjer prežila svo mladostne sanje?
Draga! kaj ne krepeniš v vso silo,
da pogubiš se enkrat človeka
ki ti bil je vse na sivi kemlje?
Gredi in zapusti hladno jamo,
da ogreješ se na mojem srcu
Ljuba hura!“

Med atomi rarkov jasne lune
je priplula v sobo bela rena.
V temnem kotu tikoma ležišča
je obstala in sklonila glavo.
„Luj me, Stanko!“ je razčla nerino,
kakor dih refra homaj slušne.

"Keljno sem po tebi koprnela
vendar, reva, k tebi nisem smela.
Jutri pa je prarnik Kestovčka,
gospodarja tu in onkraj groba
širične in astralne poljane
ki nas ljubi vse enako rarno.
Čm dovolil je veliki mojster,
da nočej v skrušitost, svetlo noči
lahko združiva se pa vse čase,
dragi Stanko!"

K svojemu srcu je razširil roke,
da pravi k sebi kajno bitje;
sama pa se je sklonila nižje
doli k temu bednega revljana
in vsesala se v njegove ustne
v ustne silno nogoč in drhtice.

sko je ura odbrneta polnoč,
sta v objemu plula dva duhova
v sinji eter.

1924

Ob promeni leta vošimo svojim
zvestim vse dobro! Dalje priporočamo, da pora-
bijo morebitno xlo karmo minelosti; želimo, da
spornavajo svoj pravi Sam, ter prosimo, da posve-
ćajo vse svoje moči v duševni dobrobit človeštva.
Čas zginja in materija z njim. Vse je maya,
le naš duh je večen!

Bratja Teozofska družba v Ljubljani
Tajništvo: Rimska c. št. 18/I.